

den Storsnudethed, man allevegne møder der, og lave Skandale. Kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at ordne den Affære for mig? Jeg veed, at man f. Eks. skal henvende sig paa et af Magistratskontorerne. Saa skal der vist ogsaa tinglæses noget. Det er en Fandens Kommers.“

Ivan, der var vant til, at Per ved alle Lejligheder benyttede ham som Løbedreng, sagde Ja uden lang Betænkning. Til Gengæld tog han det Løfte af ham, at han vilde holde et vaagent Øje med den fordægtige Hr. Steiner og skride ind, dersom denne endnu blot en eneste Gang nævnedes offentlig som det vestjyske Frihavnsprojekts Fader.

Han havde allerede stukket sin Dokumentmappe under Armen og stod ved Døren for at gaa, da han igen vendte sig om mod Per, der var bleven siddende ved Skrivebordet:

„Det er sandt . . . Sig mig, er der nogen af din Familje, der hedder Kirstine Margrete? En Præsteenke her i Byen?“

Det gav et Sæt i Per. Det var hans Moders Fornavne.

„Nej!“ sagde han næsten maabende. „Hvorfor spørger du forresten?“

„Aa,“ sagde Ivan lidt forlegen, som han gerne blev, naar han en sjelden Gang talte til Per om hans Familjeforhold. „Jeg saae tilfældigvis imorges i Berlingske Tidendes Dødsannoncer Navnet Sidenius. Naa, farvel altsaa! Vi ser dig vel i Eftermiddag.“

Endnu flere Minutter efter, at Døren havde lukket sig bag Ivan, sad Per i sin Stol uden at have rørt sig. Da han endelig rejste sig for at gaa hen til den elektriske Knap, mærkede han, at det sortnede for hans Øjne. Men samtidig gik der Tanker gennem hans Hoved af næsten ærgerlig Art. Det manglede blot, at nu ogsaa det skulde ramme ham! Og netop nu! . . . Han var dog virkelig en af Ulykken forfulgt Mand!

„Vil De bringe mig Berlingske Morgenavis,“ sagde han til Jomfruen, da hun kom ind.

Kort efter stod han med det udfoldede Blad mellem Hænderne, og da han i den lange Række Dødsanmeldelser fik Øje paa Modrens fremhævede Navn, svimlede det igen for ham.